

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 27 grudnia 2013 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi, III Wydział Cywilny w sprawie o sygnaturze akr III C 459/12 z powództwa A. T. przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W. o zapłatę: **1.** zasądził od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz A. T. kwotę 60.000,00 złotych wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 21 kwietnia 2013 roku do dnia zapłaty, **2.** oddalił powództwo w pozostałej części, **3.** zasądził od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz A. T. kwotę 7.229,31 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, **4.** nakazał wypłacić na rzecz biegłego L. S. kwotę 612,31 złotych tytułem wynagrodzenia przyznanego postanowieniem z dnia 2 sierpnia 2013 roku – z zaliczki uiszczonej przez powódkę w dniu 9 października 2013 roku a zaksięgowanej pod pozycją 2411 13/3100 (...)/ (...).

Powyższe rozstrzygnięcie zostało oparte na następujących ustaleniach oraz wnioskach:

W następstwie wypadku komunikacyjnego, do którego doszło w dniu 17 sierpnia 2000 roku w miejscowości W., śmierć poniósł syn powódki – S. T., który w chwili zdarzenia miał 18 lat. Przed zdarzeniem powódka mieszkała wspólnie z synem, była z nim bardzo zżyta. S. T. pomagał matce w sprzątanii i zakupach. Po śmierci syna powódka zaczęła nadużywać alkoholu. Wówczas z powódką zamieszkał drugi z jej synów, co wpłynęło na poprawę jej stanu; powódka przestała pić, podjęła pracę. Powódka nadal odczuwa poczucie straty syna, zwłaszcza w trakcie świąt.

Powołany w toku postępowania biegły psycholog ocenił, iż powódkę łączyła bardzo silna więź z synem. Powódka wiązała z synem plany na przyszłość, miał on podjąć pracę i wspomagać ją finansowo. Nadto biegły wskazał, iż bezpośrednio po śmierci syna u powódki wystąpiły objawy typowe dla tego rodzaju zdarzenia w postaci silnych reakcji emocjonalnych, poczucia bezradności, apatii i objawów depresyjnych. Powódka zaczęła nadużywać alkoholu. Przeżyta trauma obecnie w niewielkim stopniu wpływa negatywnie na stan psychiczny powódki.

Czyniąc powyższe ustalenia faktyczne Sąd Rejonowy oddalił wniosek o przeprowadzenie dowodu z przesłuchania stron. Sąd I instancji wskazał, iż dowód ten ma charakter subsydiarny i winien być przeprowadzony jedynie wówczas, gdy po wyczerpaniu innych środków dowodowych lub w ich braku pozostały nadal niewyjaśnione okoliczności faktyczne mające znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Ponieważ w niniejszej sprawie wszystkie istotne okoliczności zostały już wyjaśnione za pomocą innych środków dowodowych Sąd Rejonowy w oparciu o art. 299 k.p.c. oddalił wniosek. Ponadto Sąd a quo argumentował, iż w świetle opinii biegłego psychologa niniejszy proces wpływa negatywnie na stan powódki, zatem przeprowadzenie wnioskowanego dowodu zwiększyłoby uraz jakiego doznała powódka na skutek śmierci syna.

W oparciu o powyższe ustalenia Sąd Rejonowy zważył, iż powódka nie może dochodzić zadośćuczynienia za śmierć syna na podstawie art. 446 § 4 k.c., gdyż przepis ten wszedł w życie już po zdarzeniu będącym źródłem jej roszczenia. Jednakże Sąd meriti wskazał, iż zgodnie z dominującym w orzecznictwie stanowiskiem najbliższemu członkowi rodziny zmarłego przysługuje na podstawie art. 448 k.c. w zw. z art. 24 § 1 k.c. zadośćuczynienie pieniężne za doznaną krzywdę, gdy śmierć nastąpiła na skutek deliktu, który miał miejsce przed dniem 3 sierpnia 2008 roku. Tym samym w ocenie Sąd I instancji powódce na podstawie art. 448 k.c. w zw. z art. 24 § 1 k.c. przysługuje roszczenie o zadośćuczynienie za śmierć jej syna.

Czyniąc dalsze rozważania Sąd Rejonowy wskazał, iż ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, iż powódka należała do kręgu najbliższych członków rodziny zmarłego. Pomiędzy powódką a jej synem istniały silne więzy rodzinne. Powódka była matką zmarłego, wspólnie z nim mieszkała. S. T. był dla powódki oparciem, pomagał jej we wszystkich czynnościach życia codziennego. Śmierć syna niewątpliwie oznaczała dla powódki pogorszenie nie tylko sytuacji materialnej, ale przede wszystkim zachwiała poczuciem jej bezpieczeństwa. Zachowanie powódki i jej relacje z otoczeniem zmieniły się po śmierci syna, powódka zaczęła nadużywać alkoholu. Podkreślić należy, że

powódka kochała syna. Mając na uwadze powyższe Sąd Rejonowy uznał, iż kwota 60.000 złotych jest odpowiednia do rozmiarów doznanej przez powódkę krzywdy.

O odsetkach ustawowych Sąd Rejonowy orzekł na podstawie art. 481 k.c. w zw. z art. 455 k.c., natomiast o kosztach procesu na podstawie art. 98 k.p.c.

Apelację od powyższego rozstrzygnięcia wywiódł pozwany, zaskarżając je w części, to jest w punkcie 1 zasądającym od pozwanego towarzystwa na rzecz powódki kwotę 60.000 złotych tytułem zadośćuczynienia wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 20 kwietnia 2013 roku do dnia zapłaty, a w konsekwencji także w zakresie rozliczenia kosztów procesu, o którym mowa w punkcie 3. Skarżący zarzucił:

I. naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na treść orzeczenia, a to:

1) art. 316 § 1 k.p.c., poprzez pominięcie przy ocenie należnego powódce zadośćuczynienia stanu rzeczy istniejącego w chwili zamknięcia rozprawy, tj. nieuwzględnienie aktualnego stanu zdrowia powódki;

2) art. 233 § 1 i § 2 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. poprzez dokonanie oceny dowodów w sposób sprzeczny z zasadami logiki oraz doświadczeniem życiowym, czego skutkiem było zasądzenie na rzecz powódki rażąco wygórowanego zadośćuczynienia;

3) art. 217 § 1 w zw. z art. 227 k.p.c. poprzez oddalenie wniosku dowodowego strony pozwanej, polegającego na zwróceniu się przez Sąd do Prokuratury Rejonowej w Pabianicach o przesłanie akt postępowania karnego umorzonego w dniu 18 października 2000 roku, w sprawie w której śmierć poniósł m.in. syn powódki, co mogło doprowadzić do braku obiektywnego poznania przyczyn wypadku, okoliczności przedmiotowego zdarzenia;

4) art. 302 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. poprzez oddalenie wniosku dowodowego z przesłuchania strony postępowania, co skutkowało brakiem dokonania oceny wpływu śmierci syna powódki na jej życie oraz wykazania więzi łączących powódkę ze zmarłym synem, aktualnego stanu zdrowia powódki, podjętych działań zmierzających do zmniejszenia poczucia krzywdy, oraz aktualnych kontaktów powódki z innymi członkami rodziny;

II. naruszenie prawa materialnego, a to art. 445 § 1 k.c. w zw. z art. 6 k.c. poprzez zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w nieudowodnionej, a ponadto zawyżonej wysokości.

W uzasadnieniu apelacji pozwany zarzucił także naruszenie art. 446 § 4 k.c. poprzez jego zastosowanie w sytuacji, gdy wskazany przepis odnosi się jedynie do zdarzeń i ich skutków, które powstały po dniu 3 sierpnia 2008 roku, podczas gdy zdarzenie w związku z którym powódka domaga się zadośćuczynienia miało miejsce w dniu 18 października 2000 roku.

W konkluzji pozwany wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości, zmianę postanowienia o kosztach procesu i zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych, stosownie do wyniku sprawy oraz o zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego w całości. /apelacja – k. 137-142/

W odpowiedzi na apelację powódka wniosła o jej oddalenie oraz zasądzenie od pozwanego na jej rzecz kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym według norm przepisanych. /odpowiedź na apelację – k. 155-157/

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego nie jest zasadna i jako taka podlegała oddaleniu.

Sąd Okręgowy aprobuje ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd I instancji i wyrażone przez ten Sąd oceny prawne. Zarzuty skarżącego zawarte w apelacji nie zasługują na uwzględnienie.

Przed przystąpieniem do merytorycznego rozpoznania podniesionych w apelacji zarzutów na wstępie należy odnieść się do kwestii możliwości rozpoznania przez Sąd Okręgowy postanowienia Sądu Rejonowego wydanego na rozprawie w dniu 18 grudnia 2013 roku o oddaleniu wniosku o przesłuchanie stron (k. 126). Zgodnie z art. 380 k.p.c. na wniosek strony zakresem kognicji sądu rozpoznającego apelację mogą zostać objęte niezaskarżalne postanowienia sądu pierwszej instancji, jeżeli tylko wywarły one wpływ na treść zaskarżonego wyroku. W niniejszej sprawie apelujący podnosi, iż Sąd Rejonowy w sposób niezasadny oddalił wniosek o przeprowadzenie dowodu z przesłuchania stron, co miało istotny wpływ na treść zapadłego w pierwszej instancji rozstrzygnięcia. Zważyć jednak należy, iż wywiedziona przez pozwanego apelacja nie zawiera wprost sformułowanego wniosku o rozpoznanie wskazanego postanowienia Sądu Rejonowego. Niemniej Sąd Okręgowy stanął na stanowisku, iż treść argumentacji przedstawionej w apelacji poczytać należało jako wniosek o poddanie kontroli w trybie art. 380 k.p.c. orzeczenia Sądu Rejonowego. Podnieść także należy, iż bezpośrednio po wydaniu postanowienia o oddaleniu wniosku o przesłuchanie stron pełnomocnik pozwanego zgłosił zastrzeżenia do protokołu w trybie 162 k.p.c.

Przechodząc do oceny prawidłowości zaskarżonego wyroku Sądu Rejonowego za bezzasadny należy uznać zarzut naruszenia art. 316 § 1 k.p.c. Skarżący zdaje się sugerować, że cierpienia, które częściowo przeminęły nie podlegają zadośćuczynieniu. Taki tok rozumowania, w istocie uzależniający zasadność powództwa od daty jego wytoczenia jest oczywiście błędny. Nawet jeśli obecnie cierpienia powódki związane ze śmiercią jej syna są mniejsze, to w przeszłości natężenie ich był zdecydowanie poważniejsze, co uzasadnia uwzględnienie roszczenia.

Chybiony jest także zarzut pozwanego naruszenia art. 217 § 1 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. poprzez niezasadne oddalenie wniosku pozwanego o zwrócenie się do Prokuratury Rejonowej w Pabianicach o przesłanie akt postępowania karnego umorzonych w dniu 18 października 2000 roku, w sprawie w której śmierć poniósł między innymi syn powódki. Z akt niniejszego postępowania wynika, iż Sąd Rejonowy na rozprawie w dniu 22 maja 2013 roku postanowił zwrócić się do Prokuratury o nadesłanie wskazanych akt (k. 95 i k. 97). W odpowiedzi Zastępca Prokuratora Rejonowego w Piotrkowie Trybunalski wskazał, iż przedmiotowe akta zostały zniszczone (k. 104). Zatem niemożliwym było załączenie wskazanych akt postępowania karnego do akt niniejszej sprawy.

Niezasadny okazał się również zarzut pozwanego naruszenia art. 302 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. poprzez oddalenie wniosku o dopuszczenie dowodu z przesłuchania stron. Jak słusznie wskazał Sąd Rejonowy w treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku dowód z przesłuchania stron należy dopuścić jedynie w ostateczności, gdy zgromadzony materiał dowodowy uniemożliwia ustalenie wszystkich istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności faktycznych i prawidłowe rozstrzygnięcie. W niniejszej sprawie wszystkie istotne dla rozstrzygnięcia okoliczności zostały wyjaśnione dowodami w postaci zeznań świadka K. T. oraz opinii biegłego. Na podstawie wskazanych dowodów Sąd ustalił jaki wpływ na życie powódki miała śmierć jej syna oraz jakiego rodzaju więzi łączyły powódkę ze zmarłym. Tym samym przeprowadzenie dowodu z przesłuchania stron nie było niezbędne dla Prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy.

Jako chybiony należy ocenić również zarzut apelującego naruszenia przez Sąd Rejonowy art. 233 § 1 i § 2 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. poprzez dokonanie oceny dowodów w sposób sprzeczny z zasadami logiki oraz doświadczeniem życiowym. Odnosząc się do powyższego zarzutu należy wskazać, iż w myśl art. 233 § 1 k.p.c. Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Ocena dowodów polega na ich zbadaniu i podjęciu decyzji, czy została wykazana prawdziwość faktów, z których strony wywodzą skutki prawne. Celem Sądu jest tu dokonanie określonych ustaleń faktycznych, pozytywnych bądź negatywnych i ostateczne ustalenie stanu faktycznego stanowiącego podstawę rozstrzygnięcia. Z uwagi na przyznaną sądowi swobodę w ocenie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. może być uznany za zasadny jedynie wtedy, gdy podstawą rozstrzygnięcia uczyniono rozumowanie sprzeczne z zasadami logiki bądź wskazaniem doświadczenia życiowego. W niniejszej sprawie Sąd I instancji opierając się na opinii biegłego oraz zeznaniach świadka K. T. w sposób prawidłowy ustalił, iż problemy alkoholowe powódki rozpoczęły się po śmierci syna. Tym samym niezasadna jest teza skarżącego, oparta jedynie na domysłach i sprzeczna z powyższymi dowodami, iż problemy alkoholowe powódki istniały już wcześniej, zaś śmierć syna tylko je pogłębiła. Chybiona jest także argumentacja pozwanego, iż śmierć S. T. nie spowodowała pogorszenia sytuacji materialnej powódki. Zgodnie bowiem

z zeznaniami świadka K. T. „Brat pracował na kuchni w hotelu i z tego się utrzymywali [z matką]”. Natomiast biegły w swojej opinii wskazał, iż „Badana wiązała z synem plany na przyszłości, miał podjąć pracę i pomagać finansowo”. W kontekście powyższych uwag należy stwierdzić, iż wbrew twierdzeniom apelującego w rozpoznawanej sprawie Sąd Rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych w oparciu o cały zgromadzony materiał dowodowy i nie naruszył dyspozycji art. 233 § 1 k.p.c. Przeprowadzona przez tenże Sąd ocena materiału dowodowego jest w całości logiczna i zgodna z zasadami doświadczenia życiowego, zaś wszelkie podniesione w tym zakresie zarzuty stanowią w istocie jedynie polemikę z prawidłowymi i nie obciążonymi jakimkolwiek błędem ustaleniami Sądu pierwszej instancji.

Przechodząc do oceny zarzutów naruszenia prawa materialnego na wstępie należy odnieść się do zarzutu apelacji naruszenia art. 446 § 4 k.c. poprzez jego zastosowanie. W uzasadnieniu apelacji pozwany podniósł, iż powódce nie przysługuje roszczenie o zadośćuczynienie pieniężne za doznaną krzywdę na podstawie art. 446 § 4 k.c., gdy S. T. zmarł w dniu 18 października 2000 roku, a zatem przed wejściem w życie wskazanego przepisu. W ocenie Sądu Odwoławczego powyższy zarzut jest całkowicie niezrozumiały, bowiem Sąd Rejonowy w uzasadnieniu zaskarżonego rozstrzygnięcia wyraził identyczne stanowisko podnosząc, iż powódka nie może dochodzić zadośćuczynienia na podstawie art. 446 § 4 k.c., gdyż zdarzenie będące źródłem jej roszczenia miało miejsce przed wejściem w życie wskazanego przepisu. Jednocześnie Sąd I instancji wskazał, iż podstawą zasądzonego na rzecz powódki zadośćuczynienia w kwocie 60.000 złotych jest art. 448 k.c. w zw. z art. 24 § 1 k.c. Zaprezentowane stanowisko Sądu a quo jest poprawne. Sąd Rejonowy nie mógł zatem naruszyć art. 446 § 4 k.c., ponieważ przepis ten nie znajduje zastosowania w niniejszej sprawie. Osoby pokrzywdzone na skutek zdarzeń zaistniałych przed dniem 3 sierpnia 2008 roku mogą skutecznie ubiegać się o zadośćuczynienie pieniężne w związku ze śmiercią osoby bliskiej na podstawie art. 448 k.c. w zw. z art. 24 § 1 k.c. Zważyć należy, iż śmierć osoby bliskiej spowodowana przez osobę trzecią stanowi naruszenie dobra osobistego najbliższych członków rodziny zmarłego. Przeciwnie zapatrywania uznać natomiast należy za wypowiedzi odosobnione na tle utrwalonej linii orzeczniczej (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 2010 roku, sygn. akt IV CSK 307/09, LEX nr 599865; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 marca 2012 roku, sygn. akt CSK 314/11, LEX nr 1164718; wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 14 kwietnia 2010 roku, sygn. akt I ACa 178/10, LEX nr 715515; wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 10 lutego 2012 roku, sygn. akt I ACa 1380/11 LEX nr 11713130; wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 7 marca 2013 roku, sygn. akt I ACa 794/12, LEX nr 1306005; wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 7 marca 2014 roku, sygn. akt I ACa 1187/13, LEX nr 1454547; wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 12 lipca 2013 roku, sygn. akt I ACa 227/13, LEX nr 1350383).

Chybiony jest zarzut skarżącego naruszenia art. 445 § 1 k.c. w zw. z art. 6 k.c. Skarżący podnosząc przedmiotowy zarzut kwestionuje wysokość przyznanego powódce zadośćuczynienia, wskazując, iż jest ono rażąco wysokie. Zauważyć należy, iż zgodnie w poczynionych powyżej uwagami podstawą prawną zasądzonego na rzecz powódki zadośćuczynienia jest art. 448 k.c. w zw. z art. 24 § 1 k.c. Tym samym Sąd Rejonowy nie mógł naruszyć wskazanego przez apelującego art. 445 § 1 k.c., gdyż przepis ten nie znajduje zastosowania w niniejszej sprawie. Należy zatem uznać, iż w istocie skarżący podnosząc, iż zasądzona na rzecz powódki kwota zadośćuczynienia jest rażąco wysoka zarzuca naruszenie art. 448 k.c. Odnosząc się do kwestii wysokości przyznanego powódce na podstawie art. 448 k.c. zadośćuczynienia, wskazać należy, iż świadczenie to ma na celu rekompensatę bólu i cierpienia powstałego wskutek naruszenia dóbr osobistych. W doktrynie i orzecznictwie wśród czynników wpływających na rozmiar szkody niemajątkowej w przypadku śmierci osoby najbliższej – a tym samym na wysokość zadośćuczynienia – wymienia się między innymi rodzaj i intensywność więzi łączącej osobę domagającą się przyznania zadośćuczynienia z bezpośrednio poszkodowanym, dramatyzm doznań członków rodziny zmarłego, poczucie osamotnienia i pustki, wstrząs psychiczny wywołany śmiercią osoby najbliższej, wystąpienie zaburzeń zdrowotnych (np. nerwicy, depresji), zmiany w prawidłowym funkcjonowaniu rodziny, stopień dostosowania się krewnych zmarłego do nowej rzeczywistości, zdolność zaakceptowania zaistniałego stanu rzeczy (K. K., Zadośćuczynienie pieniężne dla najbliższych członków rodziny zmarłego – uwagi na tle art. 446 § 4 k.c., Przegląd Sądowy 2013/2).

Użyte w art. 448 k.c. wyrażenie „odpowiednia suma” już samo w sobie zawiera pojęcie niemożności ścisłego ustalenia zadośćuczynienia ze względu na istotę krzywdy. Dlatego też, zgodnie ze stanowiskiem judykatury, przy ustaleniu zadośćuczynienia nie stosuje się automatyzmu, a każda krzywda jest oceniana przez pryzmat konkretnych okoliczności

sprawy (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 4 września 2013 roku, sygn. akt VI ACa 91/2013, LexisNexis nr (...)).

Już z powyższego wynika, że zarzut niewłaściwego ustalenia kwoty zadośćuczynienia może być skuteczny w postępowaniu odwoławczym tylko wtedy, gdy orzeczenie w sposób oczywisty narusza zasady ustalania wysokości tego świadczenia. Praktycznie rzecz biorąc ma to miejsce tylko przy ustaleniu kwoty symbolicznej bądź też nadmiernie wysokiej. Korekta w postępowaniu odwoławczym przyznanej przez sąd pierwszej instancji tytułem zadośćuczynienia sumy pieniężnej możliwa jest zatem jedynie wtedy, gdy suma ta rażąco odbiega od tej, która byłaby adekwatna do rozmiarów doznanej krzywdy.

W realiach niniejszej sprawy nie sposób stwierdzić, że ustalone przez Sąd Rejonowy zadośćuczynienie należne powódce w kwocie 60.000 złotych jest nieadekwatne, i to w sposób rażący, do rozmiarów doznanej krzywdy. Sąd Rejonowy w motywach rozstrzygnięcia szczegółowo odniósł się do przesłanek, którymi kierował się przy ustaleniu kwoty zadośćuczynienia, wskazując dokładnie okoliczności, które zadecydowały o tym, iż za odpowiednie zadośćuczynienie uznał kwotę 60.000 złotych. Sąd Rejonowy wskazał, iż na skutek wypadku, w następstwie którego śmierć poniósł S. T., naruszone zostało dobro osobiste powódki w postaci więzi rodzinnych z jej synem. Powódkę łączyła bardzo silna więź z synem. Powódka była matką zmarłego, wspólnie z nim mieszkała. S. T. miał podjąć pracę i wspomagać finansowo powódkę. Śmierć syna wywołała u powódki silne reakcje emocjonalne, poczucie bezradności, apatii i objawy depresyjne. U powódki pojawiły się problemy alkoholowe. Jej relacje z otoczeniem uległy zmianie. S. T. wspierał powódkę w czynnościach życia codziennego. Utrata syna spowodowała zatem u powódki pustkę, żal i poczucie straty, a także zachwiała jej poczuciem bezpieczeństwa.

Kwota ustalona przez Sąd Rejonowy w wysokości 60.000 złotych, w świetle powyższych ustaleń spełnia zatem kryterium rekompensaty pieniężnej za doznaną przez powódkę krzywdę, jest ona bowiem w pełni adekwatna do jej rozmiaru. Jednocześnie podkreślić należy, iż nie jest to kwota nadmiernie wygórowana. Chybiona jest argumentacja skarżącego, iż z uwagi na przejściowy charakter cierpień powódki spowodowanych utratą syna, które obecnie występują z dużo mniejszym nasileniem zasądzone zadośćuczynienie jest nadmiernie wysokie. Nawet jeśli obecnie cierpienia powódki są dużo mniejsze, to w przeszłości istniały i miały intensywny charakter. Nie sposób także zgodzić się ze skarżącym, iż zasądzone zadośćuczynienie jest nadmierne, gdyż po śmierci S. T. powódka znalazła oparcie w drugim ze swoich synów. Starszy syn powódki zamieszkał z nią dopiero po trzech latach od śmierci S. T., a nadto, co zauważył sam skarżący na 4 stronie wywiedzionej apelacji, starszy syn powódki ma problemy alkoholowe czym przysparza swojej matce dodatkowych zmartwień.

Mając powyższe na uwadze, wobec bezzasadności zarzutów sformułowanych w apelacji oraz nieujawnienia okoliczności, które winny być uwzględnione w toku postępowania drugoinstancyjnego z urzędu, Sąd Okręgowy oddalił apelację w oparciu o art. 385 k.p.c., jako bezzasadną.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł zgodnie z wyrażoną w art. 99 k.p.c. w zw. z art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. zasadą odpowiedzialności za wynik sporu zasądzając od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz A. T. kwotę 1.800 złotych. Na kwotę tę złożyło się jedynie wynagrodzenie pełnomocnika powódki w postępowaniu odwoławczym ustalone w oparciu o § 12 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 roku, poz. 490).